

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **AUTOTRANSPORT, s. r. o.**, se sídlem Jilemnického 4, Prešov, Slovenská republika, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2013, č. j. KUZL-64855/2013, sp. zn. KUSP-64855/2013/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 20. 5. 2013 bylo hlídkou Policie České republiky a společností TENZOVÁHY, s. r. o., na 101,45 km silnice I/50 v katastrálním území Starý Hrozenkov provedeno nízkorychlostní kontrolní vážení jízdní soupravy složené ze silničního vozidla registrační značky PO354CU (tahač soupravy) a z přípojného vozidla registrační značky (dále též „RZ“)

PO261YG, jejímž provozovatelem byl žalobce. Dle vážení byla u tahače soupravy překročena nejvyšší povolená hmotnost.

[2] Na základě podkladů postoupených policií vydal Městský úřad Uherský Brod dne 12. 7. 2013 příkaz, jímž shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání deliktu (dále též „zákon o pozemních komunikacích“), a to tím, že při přepravě nákladu hnojiva provozoval jízdní soupravu, která při kontrolním vážení překročila limitní hodnoty stanovené v § 15 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání deliktu (dále též „vyhláška č. 341/2002 Sb.“). Konkrétně byla překročena maximálně přípustná okamžitá hmotnost tahače soupravy, a to nejméně o 1,07 t, tj. o 5,93 %. Za spáchaný delikt městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 14 000 Kč, a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč a náklady vážení ve výši 6 000 Kč.

[3] Proti příkazu podal žalobce včasný odpor, v němž zpochybnil přesnost vážení. Namítl, že dne 17. 5. 2013, tedy 3 dny před vážením ve Starém Hrozenkově, vážila jízdní souprava po nakládce v slovenské obci Bystré 40 140 kg (při statickém vážení). Během jízdy nedošlo k žádné další nakládce, ale naopak ke spotřebě nafty, jízdní souprava tedy měla ve Starém Hrozenkově vážit méně, dle napadeného vážení ovšem souprava vážila více, a to 40 600 kg.

[4] Městský úřad v rozhodnutí ze dne 14. 8. 2013, č. j. OSD/2598/7/13/Mik, setrval na výrocích uvedených již v příkazu. K námitkám týkajícím se zpochybňování výsledků vážení uvedl, že hmotnost silničního vozidla byla zjištěna řádně, použité měřidlo (stacionární silniční nápravová váha typ VM-2.2, v. č. 04/98) bylo ověřené Českým metrologickým institutem v Brně, oblastním inspektorátem v Kroměříži, dne 8. 11. 2012, s dobou platnosti na jeden rok. Městský úřad ocenil, že provozovatel zkontroloval po nakládce celkovou hmotnost jízdní soupravy, nicméně chybná nakládka, způsobená nerovnoměrným rozložením nákladu hnojiva, zapříčinila překročení hmotnostního limitu tahače soupravy, jehož hmotnost je rovna součtu první a druhé nápravy. Městský úřad nemohl akceptovat vážení provedené 3 dny před zpochybněným vážením, protože vyhláška č. 341/2002 Sb. hovoří o okamžité hmotnosti vozidla, tedy o hmotnosti zjištěné v určitém okamžiku. Dotčené vážení navíc probíhá dle pravidel vážení vozidla během jeho přejezdu přes vážicí můstek. Tento přejezd musí být plynulý v daném rozmezí hodnot rychlosti. Pokud rychlost vozidla překročila povolenou hodnotu anebo vozidlo nejelo přes váhu plynule, hmotnost není vyhodnocena a vážení je zobrazeno jako chybné. V případě žalobce bylo dle městského úřadu jednoznačně a bez pochyb zjištěno, že se správního deliktu dopustil. Relativní chyba vah ve výši 1 % byla z naměřené hodnoty (19,26 t) odečtena.

[5] Ve včasné odvolání žalobce opětovně poukázal na rozdíl v celkové hmotnosti naměřené v Bystrém a ve Starém Hrozenkově. Podotkl, že v Bystrém bylo vážení statické, což je přesnější měření než v pohybu, při kterém dochází k jinému rozložení hmotnosti na jednotlivé nápravy. Tak tomu bylo právě na českém území. Dále namítl, že nebyla zohledněna zákonem stanovená nepřesnost vážení ve výši 1 % a tolerance za znečištění vozidla ve výši 3 %. Navrhl rovněž kontrolní vážení z důvodu ověření přesnosti váhy ve Starém Hrozenkově.

[6] Žalovaný v záhlaví onačeným rozhodnutím ze dne 12. 12. 2013 odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. V odůvodnění akceptoval skutková zjištění i právní hodnocení městského úřadu. Dále poukázal na materiální znak předmětného správního deliktu. Přetížením vozidla dochází k ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Přetížené vozidlo nejen poškozují komunikace, ale má i mnohem delší brzdnou dráhu, je méně stabilní a jeho silně zatížené pneumatiky se mohou roztrhnout. Nízkorychlostní kontrolní vážení bylo provedeno na stacionární silniční nápravové váze, jejíž přesnost byla řádně ověřena. Regulérnost vážení pak zajišťovala Policie České republiky. Hmotnost jízdní soupravy po nakládce dne 17. 5. 2013 nijak nezpochybňuje okamžitou hmotnost vozidla při kontrolním vážení. Z vážního lístku předloženého žalobcem je patrná pouze celková hmotnost vozidla (soupravy) po nakládce, není již však nijak zřejmé rozložení váhy nákladu na jednotlivé nápravy. Z dokladů o kontrolním vážení přitom plyne, že v daném případě nedošlo k přetížení celé jízdní soupravy, ale pouze k přetížení tahače, a to z důvodu přetížení druhé nápravy. To mohlo být způsobeno zejména nevhodným rozložením nákladu v přípojném vozidle. Dále je potřeba vzít v potaz třídenní odstup vážení, v mezidobí mohlo dojít k doplnění nákladu. Žalovaný nesouhlasil, že by nepřesnost dynamického vážení byla větší než u vážení statického. Ve věci též bylo už při samotném vážení přihlédnuto k jeho nepřesnosti. Byla zohledněna 1% tolerance měření, 3% tolerance z důvodu znečištění již ne, protože vozidlo dle dokladů o vážení nebylo znečištěné. Návrhu zkontrolovat přesnost použité váhy žalovaný nevyhověl, poněvadž o ní neměl žádné pochybnosti. Stejně tak nevyhověl návrhu na převážení vozidla též na statické váze. Rovněž uloženou sankci a povinnost nahradit náklady řízení a vážení shledal žalovaný zákonnými.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že žalovaný nezjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, nezjišťoval veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch toho, komu byla uložena povinnost, a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

[8] Žalobce již ve správním řízení poukazoval na možnou nepřesnost váhy ve Starém Hrozenkově. Žalovaný však neprovedl navrhovaný důkaz kontroly přesnosti vážení s tím, že přesnost použité váhy byla ověřena. Ovšem i váha použitá při nakládce v Bystrém měla příslušný certifikát. Není proto zřejmé, proč žalovaný nepřihlédl k vážnímu lístku ze dne 17. 5. 2012, podle něhož činila celková váha po nakládce 40 140 kg. Posléze souprava jela do České republiky a spotřebovala 104,6 kg (118,9 l) nafty. Při kontrolním vážení tudíž nemohla vážit 40 600 kg, jak bylo změřeno. Rozdíl celkových vah představuje 564,4 kg. Byl tak dán důvodný předpoklad, že kontrolní vážení bylo chybné, a tedy mohly být chybně změřeny též váhy jednotlivých náprav.

[9] Žalovaný vysvětloval vyšší hmotnost celé jízdní soupravy při kontrolním vážení tím, že na trase Bystré – Starý Hrozenkov mohlo dojít k doplnění nákladu. To ovšem nebylo možné, neboť již po nakládce byla souprava plně naložená a dosahovala maximální povolené hmotnosti. Žalovaný tento svůj závěr ničím nepodložil.

[10] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní a odvolací námitky se z velké části shodovaly. Dodal, že váha ve Starém Hrozenkově je nejen pravidelně ověřována Českým metrologickým institutem jako stanovené měřidlo ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, ale rovněž byla pro nízkorychlostní kontrolní vážení vozidel i zkolaudována. V těchto intencích se navržený důkaz jevil žalovanému jako nadbytečný. Z vážního lístku ze dne 17. 5. 2013 doloženého žalobcem je patrná toliko celková hmotnost soupravy po nakládce, neobsahuje však již údaj o okamžité hmotnosti tažného vozidla, který byl při tomto vážení případně zjištěn. Vzhledem k tomu, že kontrolní vážení proběhlo během platnosti osvědčení váhy a vážení byly přítomny zkušené osoby, jež by případnou chybu měřidla byly s to rozeznat, nelze mít o výsledku vážení důvodné pochybnosti. Důkaz navržený žalobcem by nebyl schopen prokázat, že použité měřidlo vážilo nepřesně.

[12] Co se týče možného doplnění nákladu na trase do Starého Hrozenkova, dle žalovaného šlo pouze o domněnku, nikoli o tvrzení, na němž by bylo rozhodnutí založeno. Stejně tak žalovaný v rozhodnutí uvedl, že přetížení druhé nápravy tahače mohlo být způsobeno zejména nevhodným rozložením či pozdějším přesunutím (v průběhu jízdy) nákladu v přípojném vozidle. Zjišťování přesné příčiny přetížení druhé nápravy tažného vozidla však není v posuzované věci rozhodné. Tím je pouze to, zda k přetížení došlo, a zda přetížené vozidlo bylo provozováno žalobcem. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[13] Žalobce v podání ze dne 19. 6. 2014 předně zopakoval své pochybnosti o přesnosti váhy ve Starém Hrozenkově, přičemž opět poukázal na obsah vážního lístku ze dne 17. 5. 2013, ale nově i na kontrolní vážení, které na nízkorychlostní váze provádělo dne 26. 5. 2014 Sdružení automobilových dopravců ČESMAD BOHEMIA, a u něhož byly zjištěny rozdíly. Dále žalobce zpochybnil oprávnění společnosti TENZOVÁHY, s. r. o., kontrolovat hmotnost vozidel. Žalobce vytkl, že nebyla předložena mandátní smlouva mezi uvedenou společností a Zlínským krajem ze dne 5. 4. 2013, a že rozhodnutí správního orgánu neobsahovalo právní ustanovení, podle něhož by správní orgán mohl svoji pravomoc kontrolovat hmotnost vozidel přenášet na soukromou společnost. Závěrem žalobce brojl proti způsobu výpočtu konečné hmotnosti, konkrétně vytýkal, že byla odečtena pouze 1% relativní chyba měřidla na celkovou hmotnost, nikoliv však 2% relativní chyba na nápravy a skupiny náprav.

V. Posouzení věci soudem

[14] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[15] Podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že „[j]ako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, které překročí při nízkorychlostním anebo vysokorychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem“. Tímto zvláštním právním předpisem byla v daném případě vyhláška č. 341/2002 Sb., dle jejíhož § 15 odst. 2 písm. a) „[n]ejvětší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí překročit u motorových vozidel se dvěma nápravami 18,00 t“.

[16] Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, pro závěr o spáchání předmětného správního deliktu jsou primární dvě skutečnosti, a to zda je osoba podezřelá ze spáchání deliktu provozovatelem daného vozidla, a zda vozidlo při kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené právním předpisem. V nyní souzené věci je předmětem sporu pouze otázka přetížení vozidla.

[17] Jak vyplynulo ze správního spisu, konkrétně z *Dokladu o úředním měření a vážního lístku č. 168208/2013*, při kontrolním nízkorychlostním vážení ve Starém Hrozenkově dne 20. 5. 2013 činila okamžitá hmotnost dvounápravového tahače 19,26 t, po odečtení 1% relativní chyby měřidla 19,07 t. Tím byla maximální povolená hmotnost tohoto vozidla překročena minimálně o 1,07 t.

[18] Žalobce nečinil v žalobě sporným, že váha použitá ve Starém Hrozenkově měla potřebné metrologické osvědčení a samotné vážení proběhlo regulérně (plynulý přejezd doporučenou rychlostí). Žalobce se snažil zpochybnit výsledky kontrolního vážení zejména poukazem na hodnoty, které byly naměřeny po nakládce přepravovaného zboží (hnojiva) v Bystrém, taktéž na certifikované váze. Jeho argumentace však v tomto ohledu nebyla s to zpochybnit skutkové a právní závěry správních orgánů.

[19] Zde se jeví podstatným, že žalobce byl sankcionován za přetížení tahače. Nikoli tedy za přetížení jízdní soupravy jako celku, ani za přetížení některé z náprav či jejich skupin. Vážní lístek ze dne 17. 5. 2013, č. 1579/2013/V-V, udává tři relevantní hodnoty – hmotnost jízdní soupravy před nakládkou zboží (15 200 Kg), hmotnost jízdní soupravy po nakládce zboží (40 140 kg) a *netto* hmotnost naloženého zboží (24 940 kg). O hmotnosti samotného tahače, ať již před nakládkou či po ní, tedy tento vážní lístek nevypovídá ničeho.

[20] Naopak z *Dokladu o úředním měření a vážního lístku č. 168208/2013* je tato hodnota zcela jednoznačně patrná, stejně jako hmotnost přípojného vozidla, celé jízdní soupravy, jakož i zatížení jednotlivých náprav a jejich skupin.

[21] Hodnoty uvedené ve vážním lístku ze dne 17. 5. 2013 tedy nezakládají jednoznačný rozpor ohledně hmotnosti samotného tahače zjištěné při kontrolním vážení, jinak řečeno, z vážního lístku ze dne 17. 5. 2013 nelze určit, zda samotný tahač nebyl přetížen již po nakládce zboží.

[22] Ostatně tímto směrem ani žalobcova argumentace nemířila. Žalobce poukazoval na rozporné údaje ve vážních lístcích ohledně celkové hmotnosti jízdní soupravy, což dle jeho názoru indikuje nepřesnost kontrolního měření, tudíž i nesprávnost změřené hmotnosti samotného tahače. Ani takto předestřená indicie nepřesnosti kontrolního vážení ovšem není

pro zpochybnění skutkových závěrů dostačující. Zde je třeba v první řadě upozornit na skutečnost, že platným certifikátem ověření měřidel se vykazovaly obě váhy, čili žalobcova argumentace je nutně *prima vista* obousměrná. Vedle toho je ovšem podstatné, že důkazní váha vážního lístku předloženého žalobcem je zcela zásadním způsobem oslabena datem jeho pořízení. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že se jedná o tak výrazný časový odstup obou vážení, že o možnosti pozdější manipulace s nákladem či jinými složkami podílejícími se na hmotnosti soupravy nelze hovořit jako o minimální. Prohlášení žalobce o pouhém úbytku použitých pohonných hmot zůstává v tomto ohledu toliko tvrzením.

[23] V této souvislosti současně nelze hovořit o tom, že by správní orgány nepřihlížely k vážnému lístku ze dne 17. 5. 2013. Naopak, jeho obsahem se zabývaly a posléze srozumitelně uvedly, proč jej nelze považovat za důkazní prostředek, který by ovlivnil meritum věci. Zároveň správně vyhodnotily, že přesnost váhy použité při kontrolním vážení nebyla zpochybněna do takové míry, jež by v tomto ohledu vyžadovala další dokazování.

[24] Na tomto místě lze též souhlasit s názorem žalovaného, že zjišťování přesné příčiny přetížení tahače soupravy nebylo v posuzované věci rozhodné. Brojil-li tedy žalobce proti údajnému závěru žalovaného, že v době mezi vážením po nakládce zboží a kontrolním vážením „*mohlo dojít například k doplnění nákladu*“ (str. 4 rozhodnutí žalovaného druhý odstavec odspodu), nutno uvést, že se jednalo jednak o pouhé vyjádření jedné z možností případně osvětlujících rozdíl údajů uvedených ve vážních lístcích, jednak o argument, jímž žalovaný odůvodňoval svůj závěr o nepoužitelnosti vážního lístku ze dne 17. 5. 2013 vzhledem k jeho datu pořízení. V tomtéž odstavci ostatně žalovaný zdůraznil, že v daném případě nedošlo k přetížení celé jízdní soupravy, ale pouze k přetížení tahače, „*a to z důvodu přetížení druhé nápravy*“ (tato skutečnost vskutku plyne z *Dokladu o úředním měření a vážního lístku č. 168208/2013*), což mohlo být způsobeno „*zejména nevhodným rozložením nákladu v přípojném vozidle*“. Uvedené nicméně nic nemění na závěru, že pro danou věc byla podstatnou okamžitá hmotnost vozidla zjištěná kontrolním nízkorychlostním vážením provedeným dne 20. 5. 2013, přičemž přesnost tohoto měření nebyla podstatným způsobem zpochybněna.

[25] Soud tedy shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobcem ve správním řízení navrhované důkazy (další kontrolní vážení) nebylo třeba provádět (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, www.nssoud.cz). Poukázal-li v tomto ohledu žalobce v replice k vyjádření žalovaného na rozdíly zjištěné dne 26. 5. 2014 při vážení na nízkorychlostní váze Sdružením automobilových dopravců ČESMAD BOHEMIA, nutno uvést, že k tomuto tvrzení žalobce jednak neuvedl bližší podrobnosti, jednak ničeho nedoložil, soud se jím tedy dále nezabýval, neboť není patrná dostatečná souvislost s nyní projednávanou věcí.

[26] Pokud jde o argumentaci uvedenou žalobcem v replice k vyjádření žalovaného, byl soud vázán zásadou koncentrace soudního řízení správního. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta v žalobcově případě uplynula dnem 16. 2. 2014 (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), repliku však žalobce soudu zaslal poštou až dne 20. 6. 2014. Replika byla rozdělena na tři části. Zatímco obsah její první části byl pouhým rozhojněním včas uplatněné žalobní námitky týkající se nepřesnosti vážení a soud se jí tak zabýval (viz výše), v případě její druhé

a třetí části (oprávnění společnosti TENZOVÁHY, s. r. o., provádět předmětné vážení, nesprávnost odečtu relativní chyby měřidla) se jednalo o nově uplatněné žalobní body, k nimž soud z důvodu koncentrace řízení nemohl přihlížet.

[27] Pouze stručně a zcela nad rámec věci lze uvést, že ani jeden z těchto opožděně uplatněných žalobních bodů by nebyl důvodným.

[28] V daném případě bylo kontrolní vážení žalobcovy jízdní soupravy provedeno na silnici I. třídy. Podle § 38a odst. 3 bodu 1. zákona o pozemních komunikacích nízkorychlostní kontrolní vážení na silnicích I. třídy s výjimkou rychlostních silnic *zajišťuje* v součinnosti s Policií České republiky nebo s celními úřady kraj ve svém územním obvodu se souhlasem vlastníka pozemní komunikace nebo jím pověřená osoba. Z této právní úpravy je zcela jednoznačně patrné, že kraj není povinen provádět kontrolní vážení sám (svými úředními osobami), ale je oprávněn pověřit touto činností jinou oprávněnou osobu. Tak se stalo i v nyní souzené věci. Zlínský kraj pověřil nízkorychlostním kontrolním vážení společnost TENZOVÁHY, s. r. o., jejíž osvědčení a autorizace k výkonu úředního měření hmotnosti vozidel je součástí správního spisu. Skutečnost, že součástí správního spisu není mandátní smlouva uzavřená mezi Zlínským krajem a dotýčnou společností na uvedeném ničem nemění. Žalobci byla existence této smlouvy známa již z *Dokladu o úředním měření a vážení listku č. 168208/2013*, v průběhu správního řízení se ovšem žalobce jejího předložení nedomáhal. Ve věci je navíc podstatné, že garantem regulérnosti kontrolního vážení byla současně přítomná Policie České republiky. Ostatně v průběhu vážení zaměstnanec žalobce nevzněl žádných námitek.

[29] Co se týče tvrzení o nesprávném odečtu relativní chyby měřidla, není zcela patrné, z čeho žalobce svůj názor dovozuje. Z *Dokladu o úředním měření a vážení listku č. 168208/2013*, je zcela zřejmé, že v něm jsou uvedeny zjištěné okamžité hmotnosti soupravy, tahače, přípojného vozidla, náprav i jejich skupin. Relativní chyba měřidla je odečtena až ve „vyhodnocení“, a to konkrétně pouze u té hodnoty, která i po odečtení relativní chyby poukázala na překročení povolené hmotnosti, tedy pouze u hmotnosti tahače. Jestliže tedy byla u položky vyjadřující celkovou hmotnost tahače odečtena relativní chyba ve výši 1 %, bylo tak učiněno zcela v souladu s deklarovanou odchylkou měřidla. Relativní chyba ve výši 2 % měla být odečítána pouze u jednotlivých náprav a jejich skupin, a tak se též skutečně stalo, jinak by musela být jako přetížená hodnocena i náprava č. 2.

[30] K věci je nutno dodat, že v průběhu řízení před správním soudem došlo ke změně právní úpravy aplikované správními orgány – zákon o pozemních komunikacích byl novelizován s účinností od 31. 12. 2015, vyhláška č. 341/2002 Sb. byla s účinností od 1. 1. 2015 nahrazena vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Na posouzení dané věci týkající se správního trestání to však ničeho nemění, protože nová právní úprava zachovala trestnost sankcionovaného jednání žalobce a zároveň není pro žalobce příznivější, viz zejména § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, § 37 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2014 Sb. (jak plyne z novelizovaného § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, došlo k navýšení výměry pokuty za předmětný správní delikt ze 7 000 Kč na 9 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů).

[31] Nad rámec výše uvedeného soud považuje za vhodné vyjádřit se též ke skutečnosti, že písemná podání žalobce (žaloba i replika k vyjádření žalovaného) byla sepsána ve slovenštině. Soudní řád správní neobsahuje konkrétní ustanovení o použití cizího jazyka před soudem, na rozdíl např. od správního řádu, jehož § 16 odst. 1 výslovně umožňuje užití slovenského jazyka ve správním řízení. Právo jednat před soudem ve své mateřštině zakotvené v § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. se dle výkladu vztahuje zejména na jednání před soudem, nikoliv bez dalšího na písemný styk. Možností podat žalobu ve slovenštině se nicméně v nedávné době zabýval Městský soud v Praze, jenž v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 91 Co 308/2015-50 (dostupné na <http://kraken.slv.cz/MSPHAAB91Co308/2015>, popř. na <http://profipravo.cz>) shledal, že slovenský jazyk má na našem území do jisté míry mimořádné postavení, v důsledku čehož stále přetrvává široká vzájemná srozumitelnost mezi oběma jazyky. Ostatně z tohoto předpokladu vychází i Smlouva mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů v občanských a trestních věcech (publ. pod č. 209/1993 Sb.). Potřebu překladů podání psaných ve slovenštině, resp. dokonce až nutnost ustanovení tlumočníka, však nelze vyloučit, vyšla-li by taková potřeba v dalším průběhu řízení najevo v takové intenzitě, že by mohlo dojít k omezení práva některého z účastníků na spravedlivý proces či k narušení rovného postavení účastníků. V nyní souzené věci tomu ovšem tak nebylo.

VI. Závěr a náklady řízení

[32] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu